

Forza Ritmica: 26ste turn- en dansshow

Michel Vuijsteke - www.gentbloot.be

Het was dit weekend één van die drie-keer-per-jaar-rituelen op Forza Ritmica, de turnclub van twee van onze kinderen.

We gaan daar heel eerlijk in zijn: onze kinderen aan het werk zien, is altijd een feest. De topturnsters, da's ook altijd redelijk indrukwekkend. Maar de eindeloze, eindeloze stukken die ertussen komen, dat is niet altijd, euh, even boeiend. We snappen allemaal wel dat het *moet*, maar het ergste op dat vlak is het diploma-dinges, waarbij ettelijke tientallen kinderen in kleine groepjes allemaal precies dezelfde oefening doen, op dezelfde muziek en alles. Uren aan een stuk, uren aan een stuk.

Het kerstfeest is afwisselender, maar het heeft toch ook niet enorm veel overschot: het zijn allemaal stukjes na elkaar, en dat is het dan. Een oefening samen, een oefening individueel, nog een oefening samen, nog een oefening individueel. Het feest tussen de twee, dat hadden we nog nooit meegemaakt—normaal gezien hebben we dat weekend een verjaardag te vieren—maar dat zou zo ongeveer hetzelfde zijn, hadden we begrepen.

Niets was minder waar!

Dit jaar was er iets met de agenda aan de hand waardoor we het dans- en turnfeest wel zouden meemaken. En we hadden geluk: het was dit jaar de eerste keer sinds 26 jaar dat het de jonge trainsters zelf waren die een programma in mekaar gestoken hadden. Het is een mengeling van toneel en dans en turnen geworden: een prinses krijgt het aan de stok met haar vader omdat het allemaal saai is in hun land, ze trekt erop uit, ze komt allerlei personages tegen uit allerlei verschillende sprookjes, en uiteindelijk komt ze terecht in Forza-land, waar het allemaal wél leuk is, trouwt ze met haar prins en is alles peis en vree.

Alle elementen van de klassieke show kwamen wel aan bod, maar dan helemaal ingekaderd in het verhaal: zo zaten er vijf individuele turnsters "verborgen" achter vijf deuren en zaten er later in het programma nog eens vier in de glazen kat van een heks.

De groepsvoorstellingen van de kleinsten, dat zijn meestal minder evidente momenten: het zijn dan reizen rond de wereld, of demonstraties van hoe de mummeltjes van drie en vier hun eerste koprol doen, of de eerste evenwichtsoefeningen op een bank.

De kleintjes zaten ook in het verhaal ingebed: nu eens waren ze de dwergen van Sneeuwwitje, dan eens de indianen van Pocahontas, dan weer visjes in de zee of aapjes in de jungle.

We hebben het twee keer meegemaakt, zaterdagavond en zondagnamiddag, en het was, onbevooroordeeld, écht zeer goed. Verschrikkelijk vermoeiend voor de kleinste kinderen, maar écht zeer zeer goed.

Forza Ritmica is dan ook niet niets: we kregen er, voor zover ik het bijgehouden heb, een stuk of vier Belgische kampioenen te zien. Maar het fijne is dat het niet enkel de competitieturnsters zijn die de show stalen: iedereen straalde, van de kleuters over de beginnelingen ritmiek, de jongens en meisjes van de Bollekensschool, de gevorderden, de senioren (!), het machtige demonstratieteam met meisjes van zowat alle groepen erin, de clipdancers...

De tweede dag schrokken we wel even: plots was iedereen geschminkt! Niet alleen de hoofdrolspelers, maar álle kinderen—en niet zomaar wat gekleder: ze zagen er stuk voor stuk als kunstwerkjes uit.

Het was de moeite, en ik heb zo'n vermoeden dat een nieuwe traditie ingezet is op Forza Ritmica, en dat het volgend jaar nóg meer de moeite zal zijn: naast turntalent zit er daar namelijk ook ernstig acteertalent, op de heks en Mary Poppins af te gaan!

Dit artikel werd geschreven door Michel Vuijsteke en is verschenen op www.gentblogt.be.
Bekijk ook zijn foto's op www.flickr.com (via de zoekfunctie op 'forza ritmica' of direct via <http://www.flickr.com/photos/zog/sets/72157605115586722/>).